

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobkyně: **Fürst von Liechtenstein Stiftung**, se sídlem Bergstrasse 5, Vaduz, Lichtenštejnské knížectví, zastoupená JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2023, č. j. 51 Af 16/2022 - 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně je nadací, která vlastní a spravuje majetek lichtenštejnského knížecího rodu. Dne 11. 5. 2015 žalobkyně podala přiznání k dani z nemovitostí, které byly součástí dědictví po Františku Josefu II., knížeti z Lichtenštejna, jehož nabytí jí bylo potvrzeno v roce 2013 Obvodním soudem pro Prahu 10 (dále jen „*sporné nemovitosti*“). Následně v letech 2015 až 2020 ze sporných nemovitostí postupně odvedla daň za zdaňovací období let 2014 až 2020 v souhrnné výši 865 388 Kč (dále jen „*daň ze sporných nemovitostí*“) a také pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 6 168 Kč, to vše dle příslušných platebních výměrů vydávaných Finančním úřadem pro Středočeský kraj (dále jen „*správce daně*“). V mezidobí však bylo civilními soudy pravomocně rozhodnuto, že vlastníkem sporných nemovitostí

není žalobkyně, nýbrž Česká republika s ohledem na konfiskaci majetku Františka Josefa II. dle dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb. V roce 2020 pak Lichtenštejnské knížectví v této souvislosti podalo mezistátní stížnost proti České republice k Evropskému soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vedenou pod č. 35738/20 a řízení o této stížnosti dosud nebylo ukončeno. Dne 9. 2. 2021 se vládní zmocněnec pro zastupování České republiky před ESLP obrátil na správce daně s dotazem, zda s žalobkyní zacházel jako s vlastníkem sporných nemovitostí a zda jí vrátil zaplacenou daň ze sporných nemovitostí poté, co vyšlo najevo, že vlastníkem sporných nemovitostí je Česká republika. V návaznosti na dotaz vládního zmocněnce správce daně podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu nařídil obnovu řízení, ve kterých byla žalobkyni vyměřena daň ze sporných nemovitostí. V obnovených řízeních pak dne 18. 3. 2022 vydal sedm rozhodnutí, kterými zrušil všech sedm původních platebních výměrů, jimiž byla žalobkyni vyměřena daň ze sporných nemovitostí a pokuta za opožděné tvrzení daně. Důvodem zrušení platebních výměrů bylo, že žalobkyně nebyla poplatníkem daně ze sporných nemovitostí, jelikož nebyla jejich vlastníkem. Žalovaný následně sedmi rozhodnutími ze dne 15. 9. 2022 zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutím správce daně ze dne 18. 3. 2022 a tato rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutím žalovaného podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 51 Af 16/2022 - 107, odmítl z důvodu nedostatku procesní legitimace žalobkyně a také zjevného nedostatku její věcné legitimace.

[3] Krajskému soudu po předběžném posouzení žaloby nebylo zřejmé, jakým způsobem napadená rozhodnutí negativně zasahují do právní sféry žalobkyně, jelikož žalobkyně fakticky brojila proti rozhodnutím, kterými jí byly vráceny dříve zaplacené finanční částky. S tímto svým předběžným názorem proto žalobkyni seznámil a vyzval ji, aby zdůvodnila konkrétní negativní důsledky napadených rozhodnutí do její právní sféry.

[4] Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním ze dne 9. 10. 2023. Dle krajského soudu v něm však nepředložila žádné nové tvrzení ohledně dotčení své právní sféry a setrvala na tom, že dotčení představuje potenciální újma, která jí hrozí kvůli tomu, že ESLP zohlední vrácení daně při řešení mezistátní stížnosti týkající se vlastnictví sporných nemovitostí.

[5] Krajský soud následně dospěl k závěru, že žalobkyně již z povahy věci nemohla být rozhodnutími žalovaného zkrácena na svých právech a tato rozhodnutí se nemohla nijak negativně projevit v její právní sféře. Naopak konstatoval, že rozhodnutími žalovaného (resp. správce daně – pozn. NSS) byla zrušena předchozí rozhodnutí, která žalobkyni ukládala povinnosti k úhradě daně a pokuty. Výsledkem tak je navýšení majetku žalobkyně o více než 870 000 Kč. Napadená rozhodnutí se tedy dle krajského soudu přímo projevila v právní sféře žalobkyně, nikoliv však negativně v podobě zkrácení jejích práv. Žalobkyně přitom netvrdila, že jí měla být vrácena vyšší částka.

[6] Podle krajského soudu musí žalobce myslitelně tvrdit, že napadeným rozhodnutím již došlo k negativnímu přímému dotčení jeho právní sféry. Žádné takové tvrzení však žalobkyně dle krajského soudu nepředložila.

[7] Tvrzení, že správce daně žalobkyni vrátil daň s úmyslem argumentačně posílit pozici státu v řízení před ESLP, není podle krajského soudu tvrzením o přímém,

pokračování

nezprostředkovaném dotčení právní sféry žalobkyně, k němuž by již došlo napadanými rozhodnutími žalovaného. Krajský soud uvedl, že žalobkyně tím fakticky jen tvrdí, že výsledek daňového řízení bude argumentačně využit v řízení před mezinárodním soudem, jehož není ani stranou. Dle krajského soudu by se žalobkyně mohlo negativně dotknout, pokud by ESLP stížnosti Lichtenštejnského knížectví nevyhověl, neboť by v takovém případě přišla o možnost zvrátit závěr českých soudů o tom, že není vlastníkem sporných nemovitostí. Zdrojem této újmy by však bylo případné budoucí rozhodnutí ESLP, nikoliv žalobou napadená rozhodnutí žalovaného. Žaloba proti rozhodnutí pak podle krajského soudu neposkytuje ochranu před latentními hrozbami, které vytváří předpoklady k tomu, že by někdy v budoucnu mohlo dojít v jejich důsledku k přímému zásahu do práv.

[8] Krajský soud také uvedl, že napadená rozhodnutí nic nemění na tom, že žalobkyně v letech 2014 až 2020 platila daň ze sporných nemovitostí, a ESLP si o této skutečnosti může učinit vlastní úsudek.

[9] Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Afs 259/2021 - 26, pak krajský soud neshledal příležitým. Krajský soud uvedl, že odkazovaný rozsudek se sice rovněž týkal zrušení původních platebních výměrů a uložené pokuty, Nejvyšší správní soud však své závěry odvíjel od jiné okolnosti, kterou bylo určení daňové rezidence napadeným rozhodnutím. Určení daňové rezidence má obecně podstatné důsledky z hlediska daňových povinností daňového subjektu. Rozhodnutí žalovaného však daňovou rezidenci žalobkyně neurčují a jiné srovnatelné hmotněprávní dopady žalobkyně dle krajského soudu netvrdila. Nadto krajský soud zdůraznil, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni pro nepřezkoumatelnost a předčasnost, jelikož se tento krajský soud dopady určení daňové rezidence nezabýval a tehdejší žalobkyni nedal prostor k případnému dotvrzení toho, v čem spatřuje újmu na svých právech. Krajský soud však v nynější věci poskytl žalobkyni prostor k doplnění jejích tvrzení a těmito se také zabýval.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že zhoršení procesního postavení v rámci řízení před ESLP nepředstavuje přímé dotčení právní sféry stěžovatelky. Tvrdí, že otázka zrušení platebních výměrů na daň ze sporných nemovitostí je významná, neboť ESLP při posuzování, zda došlo k porušení práva na majetek, vnímá odvedení daně z majetku jako důležitý znak toho, že majetek patří osobě, která daň odvedla. Zrušení platebních výměrů správcem daně pak dle stěžovatelky mělo za cíl „význam tohoto znaku v řízení před ESLP umenšit“, a posílit tak procesní postavení České republiky v daném sporu.

[12] Krajský soud podle stěžovatelky „neporozuměl širším okolnostem“ nyní projednávané věci a významu rozhodnutí žalovaného pro řízení před ESLP. Pro stěžovatelku není podstatné, jestli jí byla daň ze sporných nemovitostí vrácena či nikoliv. Podstatná je naopak skutečnost, že zde existují pravomocná rozhodnutí žalovaného, podle kterých není vlastníkem sporných nemovitostí. Dle stěžovatelky krajský soud v napadeném usnesení

účelově vyvolává dojem, že se stěžovatelka jen brání vrácení zaplacené daně. Stěžovatelka se však pouze snaží domoci řádné správy daní, a proto brojí proti dle jejího názoru nesprávným a nezákonným rozhodnutím žalovaného, která „*indikují neexistující vlastnické právo České republiky*“ a která ji poškozují v řízení před ESLP.

[13] Přímý zásah do svých práv stěžovatelka spatřuje v tom, že již samotným vydáním rozhodnutí žalovaného došlo k oslabení její procesní pozice v probíhajícím řízení před ESLP. Navíc Česká republika vrácení daně ze sporných nemovitostí již také použila v rámci své argumentace v řízení před ESLP. Nebýt tedy rozhodnutí žalovaného, nedošlo by ani k „*markantnímu negativnímu zásahu*“ do procesních šancí stěžovatelky na pozitivní výsledek řízení před ESLP.

[14] Dále stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005 - 62, č. 1477/2008 Sb. NSS, ve kterém kasační soud uvedl, že zkrácení práv je pojmově vyloučeno „*v případech, kdy správní orgán svým rozhodnutím plně vyhoví žalobcově žádosti nebo kdy zcela odkládí dřívější rozhodnutí vydané v neprospěch žalobce, a žalobcovo právní postavení se tak vrátí do stavu před vydáním onoho dřívějšího rozhodnutí.*“ Toto se dle stěžovatelky v nyní projednávané věci nestalo.

[15] Stěžovatelka má rovněž za to, že si správce daně musel být vědom změny vlastnického práva ke sporným nemovitostem, jelikož soudní spor České republiky proti stěžovatce byl značně medializován, sama stěžovatelka jej na tento spor také upozornila, po pravomocném rozhodnutí civilních soudů byla změna vlastnického práva zapsána do katastru nemovitostí a sporné nemovitosti byly uvedeny také v daňovém přiznání Lesy České republiky, s. p. Přesto však správce daně k obnově řízení a ke zrušení platebních výměrů přistoupil až na základě požadavku kanceláře vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před ESLP. Podle stěžovatelky tedy správce daně zneužil své právo nařídit obnovu řízení, a to s cílem poškození stěžovatelky a posílení procesního postavení České republiky v řízení před ESLP. Navíc tak správce daně učinil v době, kdy již dle názoru stěžovatelky uplynula lhůta pro stanovení daně. Dle stěžovatelky jsou proto rozhodnutí žalovaného nezákonná.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že námitky stěžovatelky jsou dle jeho názoru nepřijatelné dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu a nijak nereagují na argumentaci krajského soudu. Dále pak opakuje argumentaci uvedenou v jeho rozhodnutí a v napadeném usnesení krajského soudu.

[17] V replice na vyjádření žalovaného stěžovatelka uvádí, že nesouhlasí s tím, že by její námitky měly být nepřijatelné. Má za to, že se s argumentací krajského soudu detailně vypořádala. Dále opakuje, že k obnově daňových řízení v nyní projednávané věci došlo po uplynutí lhůty pro stanovení daně a zneužitím zákona. Řízení tedy byla vedena nezákonně a daňové orgány vůči ní jednaly mimo zákonný rámec, čímž došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Stěžovatelka také tvrdí, že v souvislosti s nezákonnou obnovou řízení byla nucena vynaložit značné finanční prostředky na právní zastoupení, administrativní práce a další činnosti, které by nemusela vynaložit, pokud by správce daně jednal v souladu se zákonem. Vedle toho pro ni obnova řízení představovala i značnou časovou zátěž, což mělo dopad i na další činnost stěžovatelky, jelikož její pracovní kapacita

pokračování

byla v důsledku obnovy daňových řízení snížena. Tyto okolnosti pak dle stěžovatelky rovněž představují nezanedbatelný zásah do její právní sféry.

[18] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení aktivní procesní legitimace stěžovatelky.

[21] Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. vyžaduje, aby žalobce tvrdil, že (již) byl napadaným rozhodnutím správního orgánu přímo nebo v důsledku porušení svých procesních práv zkrácen na svých právech. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), se za zkrácení na právech považuje zásah do právní sféry žalobce, který se v ní projeví **negativně**. Podmínku negativního dopadu napadeného rozhodnutí do právní sféry žalobce pak Nejvyšší správní soud zdůraznil i v rozsudku ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Afs 259/2021 - 26, ve kterém uvedl, že „[o]becně smyslem správního soudnictví formulovaném v citovaném § 2 soudního řádu správního je ochrana veřejných subjektivních práv osob. Správní soudnictví není určeno k napadání aktů veřejné správy, které nemají negativní dopad do práv žalobců. Je totiž pojmově vyloučeno domáhat se ochrany před akty, které nemají negativní dopad do sféry žalobce. Nelze poskytnout ochranu před něčím, co nemá negativní dopad. Nestačí tedy, že rozhodnutí správního orgánu má dopad do právní sféry navrhovatele, jak naznačuje žalobce v kasační stížnosti. Dopad musí být negativní.“

[22] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž opakovaně zdůrazňuje, že aktivní procesní legitimaci zakládá již pouhé tvrzení žalobce, že byl na svých právech napadeným rozhodnutím zkrácen. Závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007 - 98; ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005 - 62, č. 1477/2008 Sb. NSS; a také již citovaný rozsudek č. j. 7 Afs 259/2021 - 26). Aktivní procesní legitimace však nebude dána i přes tvrzení žalobce, pokud je možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (viz již citované usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 As 47/2005 - 86).

[23] Z výše uvedených závěrů vycházel rovněž krajský soud v napadeném usnesení. Dospěl přitom k tomu, že tvrzení stěžovatelky, podle něhož v důsledku rozhodnutí žalovaného byla snížena šance na pro ni příznivý výsledek řízení o mezistátní stížnosti Lichtenštejnska proti České republice vedeného před ESLP, není tvrzením, které by bylo

způsobilé založit její procesní legitimaci. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[24] Zdejší soud předně poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka napadala žalobou rozhodnutí, v jejichž důsledku došlo ke zrušení její povinnosti zaplatit pokutu za opožděné tvrzení daně a daň ze sporných nemovitostí a tyto finanční prostředky jí byly následně vráceny. U takových rozhodnutí je zpravidla již z podstaty věci vyloučena aktivní procesní legitimace jejich adresáta, jelikož přímý dopad těchto rozhodnutí do jeho právní sféry je ryze pozitivní. Totéž ostatně platí i v případě stěžovatelky, které se v důsledku rozhodnutí daňových orgánů zvětšil majetek o více než 870 000 Kč. Výjimkou jsou pak případy, kdy žalobce tvrdí, že mu mělo být vráceno více. To však stěžovatelka, jak správně poukázal krajský soud, v nyní projednávané věci netvrdila.

[25] Není také pravdou, že by krajský soud „neporozuměl širším okolnostem“ projednávané věci. Krajský soud v napadeném usnesení zcela korektně identifikoval, že jediným skutečným přímým dopadem rozhodnutí daňových orgánů je právě zmíněné navýšení majetku stěžovatelky, což nelze považovat za negativní zásah do její právní sféry. Naopak stěžovatelka se tuto skutečnost záměrně snaží bagatelizovat tvrzením, že vrácení těchto finančních prostředků pro ni „není podstatné“, a svou procesní legitimaci dovozuje z údajného snížení šance na příznivý výsledek řízení před ESLP. To však nelze považovat za přímý zásah do její právní sféry, neboť výsledek řízení před ESLP se přímo stěžovatelky netýká a – i kdyby tomu tak bylo – posouzení významu dílčí otázky placení a následného vrácení daně z nemovitosti je na výlučné úvaze ESLP a jeho výsledek je nejistý.

[26] Nejvyšší správní soud nepopírá, že stěžovatelka může mít na výsledku daného řízení zájem, a i pouhé snížení šance na příznivý výsledek tak může subjektivně vnímat jako zásah do své právní sféry. Neexistuje však žádné veřejné subjektivní právo na příznivý výsledek sporu, tím spíše, pokud stěžovatelka ani není jeho stranou (neboť není stranou sporu před ESLP). Pouhé snížení šance na příznivý výsledek jiného řízení tak již z podstaty věci nemůže být zásahem do práv stěžovatelky, jelikož se objektivně v její právní sféře nijak neprojevuje. Ryze hypoteticky by takový zásah mohlo přivodit teprve nepříznivé rozhodnutí ESLP, které by přímo pro stěžovatelku znamenalo definitivní ztrátu možnosti zvrátit závěry českých soudů ohledně vlastnictví sporných nemovitostí. K tomuto zásahu však doposud nedošlo a není ani jisté, zda k němu vůbec dojde nebo zda na něj budou mít rozhodnutí žalovaného nějaký vliv. Jak v této souvislosti správně podotkl krajský soud, žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nemůže sloužit k ochraně před hypotetickými zásahy do práv, ke kterým teprve někdy v budoucnu může (ale taky nemusí) dojít, navíc nikoli jako **přímý následek** rozhodnutí daňových orgánů, ale jako následek rozhodnutí soudu (v tomto případě ESLP).

[27] Zásah do právní sféry stěžovatelky, který by byl způsoben rozhodnutími žalovaného, nemůže spočívat ani v tom, že dle těchto rozhodnutí stěžovatelka není vlastníkem sporných nemovitostí. Žalovaný totiž sám autoritativně nerozhodoval o vlastnictví sporných nemovitostí, a dokonce toto neposuzoval ani jako předběžnou otázku, jelikož o vlastnictví sporných nemovitostí již bylo pravomocně rozhodnuto civilními soudy a žalovaný byl dle § 99 odst. 1 daňového řádu tímto rozhodnutím vázán. Negativní dopad do právní sféry stěžovatelky tak v tomto ohledu způsobilo již pravomocné rozhodnutí civilních soudů, nikoliv rozhodnutí žalovaného.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s argumentací stěžovatelky, že dřívější rozhodnutí správce daně vydaná v její neprospěch nebyla „zcela odklizená“ a její postavení se nevrátilo do stavu před vydáním těchto dřívějších rozhodnutí, tedy dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 40/2005 - 62 není zkrácení práv stěžovatelky pojmově vyloučeno. V nyní projednávané věci totiž právě k výše popsanému došlo. Stěžovatelce byla původními platebními výměry správce daně uložena povinnost zaplatit daň ze sporných nemovitostí v celkové výši 865 388 Kč a také pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 6 168 Kč. Platebními výměry správce daně vydanými v obnovených řízení a následnými rozhodnutími žalovaného pak byly tyto dřívější platební výměry zrušeny a zaplacená daň i pokuta byly stěžovatelce vráceny. Původní rozhodnutí, která stěžovatelce v její neprospěch ukládala povinnost zaplatit daň (resp. pokutu), tak byla „zcela odklizená“ a její právní postavení se vrátilo do stavu před jejich vydáním. Dle výše citovaného rozsudku č. j. 1 Afs 40/2005 - 62 tedy naopak zkrácení práv stěžovatelky v případě rozhodnutí žalovaného pojmově vyloučeno je.

[29] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelka nemá ve věci žaloby proti rozhodnutím žalovaného procesní legitimaci. Námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[30] Nad rámec nezbytného Nejvyšší správní soud uvádí, že co se týče námitek ohledně zneužití práva nařídit obnovu řízení a uplynutí lhůty pro stanovení daně, těmito se zdejší soud nezabýval. Uvedené námitky se totiž vztahují k zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterou však krajský soud v napadeném usnesení neposuzoval. Jsou proto nepřipustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož nesměřují proti důvodům rozhodnutí krajského soudu.

[31] Stejně tak se Nejvyšší správní soud nezabýval tvrzeními ohledně finanční a časové zátěže, kterou stěžovatelce mělo způsobit obnovení daňových řízení. Tato tvrzení totiž stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se proto rovněž jedná o nepřipustnou námitku. Navíc stěžovatelka v této souvislosti tvrdí, že k dotčení její právní sféry došlo fakticky již samotnou obnovou daňových řízení a jejich vedením. Rozhodnutími o obnově řízení a jejich způsobilostí k zásahu do práv stěžovatelky se však Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 14. 12. 2023, č. j. 1 Afs 170/2023 - 36, přičemž dospěl k závěru, že tato rozhodnutí se právní sféry stěžovatelky dotknout nemohla.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu